

Prof. PhDr. Jiří Hoskovec, CSc. zemřel

V pondělí 11. července 2011 zemřel v Praze ve věku 78 let prof. PhDr. Jiří Hoskovec, CSc.

Studium psychologie ukončil v roce 1956 na Karlově univerzitě v Praze. Do roku 1960 pracoval ve Výzkumném ústavu bezpečnosti práce v Praze. Začal se zde zabývat problematikou psychologie v dopravě a pokračoval i v Psychologickém ústavu Univerzity Karlovy. Již v roce 1962 napsal společně s Eduardem Benou a Jiřím Štikarem knihu *Psychologie a fyziologie řidiče*, v níž byly též publikovány výsledky výzkumů realizovaných na těchto pracovištích. Tím byly položeny základy, na něž navazovala řada výzkumů a publikací vydaných doma i v zahraničí.

Odborný zájem profesora Hoskovce byl ale mnohem širší. V rámci mezinárodních spoluprací a při studijních cestách, mimo jiné na Lehighské univerzitě v Pennsylvánii, na Stanfordské univerzitě v Kalifornii, na Univerzitě v Akronu (Ohio) i na Kyushu University v Japonsku realizoval projekty v oblasti teoretické i aplikované psychologie, historie psychologie i experimentální psychologie. Významná byla jeho dlouholetá spolupráce s profesorem Josefem Brožkem, která umožňovala v době omezování mezinárodních kontaktů

informační mosty mezi západními a východními poznatky v psychologii.

Od roku 1972 učil profesor Hoskovec na katedře psychologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, kde se v roce 1991 habilitoval a v roce 1995 byl jmenován profesorem. V přednáškách využíval své rozsáhlé vědomosti i bohatou odbornou literaturu, kterou studentům rád půjčoval. Napsal více učebních textů a jako spoluautor se podílel na učebnicích *Inženýrská psychologie* a *Psychologie ve světě práce*.

S velkým potěšením se věnoval redaktorské práci v několika odborných časopisech. Čtrnáct let, až do roku 2008, jsme společně vedli časopis *Psychologie v ekonomické praxi*, se snahou přispět k rozvoji oboru psychologie práce a organizace u nás.

Tím jsem se dostal k osobním vzpomínkám na mého kolegu a přítele, s nímž jsem téměř celý svůj profesní život úzce spolupracoval. Je věru na co vzpomínat. Vždy jsem u něj obdivoval neutuchající chuť k práci a obětavost se snahou pomáhat druhým lidem. Elánu měl hodně i tehdy, když jsme naladili každoročně dvoje housle a zahráli si společně v rodinném kruhu vánoční koledy. I to už teď bohužel skončilo.

J. Štikar